

Райкині гороскопи

Олександр Мінович

Рая Мелаща працює на малому підприємстві. Всього троє працівників. Всі при високих посадах. Генеральний директор, його заступник і головний бухгалтер. Рая якраз і є головним бухгалтером. Воно б то, коли головний, то треба ніби, аби були й неголовні. Бо ж над ким тоді головний. Але так краще – форсу більше. Престижніше. Візитку людям не соромно показати. Хоча роботи – кіт наплакав. На спрощеній системі – раз в місяць здав звіт у податкову, з'їздив кілька разів у банк і майже нічим не заморочується. Правда, Генеральний "припахує". Бачить, що Раї нічим зайнятися. То ж головний, неголовний, а якщо треба, то й вантажити щось приходить, або й підлогу помити. Куди дінешся...

Бізнес у підприємства невеликий. Щось куплять оптом, а потім продають в роздріб зі своєю націнкою. Жирувати не виходить, проте якась копійка на рахунок падає. Більш-менш жити можна. Навіть службову машину тримають в оренді. Одну на всіх, однак і це добре. Коли треба кудись поїхати – ноги можна поберегти.

Рая Мелаща – незаміжня дівчина. Не красуня, але щось має в собі привабливе. Часто ловить на собі хтиві чоловічі погляди. Та далі цього чомусь справа не йде. Якось стороною проходять повз неї ті, з якими хотіла б ділити ночі й вихідні. Це – коли не на роботі. Проте надії не втрачає. Вірить, що знайде собі пару. Та й циганка колись нагадала: буде у неї "чорнявий, стройний" і дітей двоє. Залишилось тільки чекати.

Аби щасливого моменту не прогавити, Рая щодня читає гороскопи. Цілий день в голові тримає прочитане. З пам'яті на мить не випускає. Потрібно ж знати, коли пильність не послабити. Коли треба бути у формі й бойовій готовності.

Привчившись звірятись з гороскопами, дівчина кроку не може ступити, щоб не зважити на прочитані заборони-перестороги, або ж на обнадійливо-спонукаючі обіцянки тих гороскопів. Якщо сказано: чогось сьогодні не можна – ніколи не зважиться переступити. А якщо радять чимось зайнятися – все кине, а буде йти за вказівкою. Мовби планове радянське господарство веде. Як написано, так і виконує. Твердо і неухильно.

Колега по роботі, Андрій Смолик – "дуже умний очкарик", який в заступниках числиться, пробував відбивати головного бухгалтера од шкідливих, на його думку, звичок. Казав, що не потрібно вже аж так довірятися цим гаданням-передбаченням. Бо, бачите, не можуть вони всім на світі ледь не щодня долю визначати.

– Згодиться, Раю... Хіба ж може таке бути, щоб мільйони людей, допустимо "овенів" чи "риб", мали, приміром, в певну середу фінансовий успіх. А хто ж тоді буде в "прольоті"?

– Не знаю... Знаків ще багато. Комуś не повезе.

– Добре-добре... Хай буде по-вашому!.. Але ж ви чогось до цієї пори не розбагатіли. А скільки-то раз вам було обіцяно, скільки раз пропонувалось-передбачалось. Як же

так?

- Може щось не так робила.

- Стоп-стоп! При чому тут "не так"?.. Гороскоп же не зважає на вашу поведінку. Він каже безумовно: якщо ви "риба" - сьогодні ваш день, підуть гроші. А вони у вас чомусь не йдуть. Я ж бачу... Це ж не треба у гаманець до вас лізти. Визнайте: не йдуть. І ніколи не йшли. Де ж той ваш фінансовий успіх?.. Який мало не раз на тиждень вам пророчать... Де він?

- Знаєте, тут ваші розумні розсудження - ні до чого. Потрібно вірити і все прийде. У мене вже не один раз збувалося.

- Хай так... Але візьмемо конкретне вчора. Вам пророчили гроші. Знайшлися?

- А то!.. Вчора ж зарплата була.

- Та вона ж завжди у нас цим числом. При чому гороскоп? Її ж отримали всі: хто, як ви - "риба", й хто не "риба".

- А може, якби не було мені таке призначено, то не отримала б. Мало чого... Захворіла б... Чи грошей в банку не дали б.

- Ха! Он воно, значить, як... Ну, тоді мої аргументи безсилі. Ви, напевно, бачите те, у що мені ніколи не в'їхати.

На тому й розійшлися.

Може й зупинили б на цьому свої сперечання, однак головний бухгалтер дала новий привід для колег по роботі. Відмовилася сплатити кошти партнерам. Сказала - день несприятливий для такого. Скільки не вмовляли - не погодилась, не здалася. Так себе переконала, так поставила - і не підходить. Взавтра, - каже. Й хоч на коліна падай перед нею. Не згоджується - і все тут.

Мабуть із-за цього, через якусь днину розумник Андрій знову почав приставати зі своїми доводами.

- Я тут, Раю, довго думав і, здається, знайшов, як посіяти у вас сумніви. Розумієте, хочеться, аби ви правильніше дивилися на світ.

- А по-вашому неправильно дивлюся?

- Ну, не так, щоб... Але послушайте... Хочу вам такий приклад... Візьмемо двійнят. Це ж відомо: вони завжди різні за характерами - антиподи. Якщо один жвавий, темпераментний, часом різкий, то інший, зазвичай, млявий, спокійний, врівноважений, інколи вайлуватий. То є - факт. Таке можна частенько бачити. І як же в цьому разі приткнути до них ваші гороскопи?.. Як?.. Двійнята родились в один день, в один місяць і рік. Під одним знаком. Виходить, мають бути однаковими за характерами. Бо ж саме так віщують гороскопи. А вони різні... Чому?.. Питається в задачі: чому?... Як таке пояснити?

- Може якесь виключення з правил є для таких випадків... Я не знаю...

- Стійте-стійте... Якщо виключення, то потрібно прямо сказати: гороскопи не діють для всіх людей. Може й ще для когось, треба подумати. Бо то ж я на ходу придумав для вас "заморочку". Питання дуже глибоко не вивчав. Однак потрібно було б в такому разі вказати: на кого гороскопи не розповсюджуються. А такої вказівки не має... Значить -

вже обман. Хоча б для тих двійників. Скільки-то їх довіряє вашим пророцтвам... Даремно довіряє, не задумуючись.

- Відстаньте! Все рівно не зіб'єте мене з толку. Сказала ж: не раз у мене збувалося. Більше нічого слухати не хочу.

Одного разу, вихідними, Рая з подружкою поїхали за місто відпочити. На березі озера стояли чепурненькі сучасні будиночки. Трави, квіти, недалекий ліс, верби над водою так втішали душу, що хотілося в цьому затишку зостатися надовго. Лірично-романтичний настрій спонукав до співу, до потаємних бажань та ще до чогось невизначеного. Напевне, найбільш до довгоочікуваної зустрічі з гарним незнайомцем. З яким можна разом споживати навколишню красу й ділитися романтичним навіюванням.

І зустріч відбулася... Неначе на замовлення... Коли пішла збирати квіти, побачила у траві вужика. Знала, що не йде од нього небезпека, пам'ятала про жовті цяточки над очима, як у дитинстві вчили, аби не переплутати з гадюкою, однак переляком раптово вдарило-проникло. Закричала, що є сили й так дременула в бік озера, мовби привид побачила.

Незчулася, як потрапила до когось в обійми. В міцні надійні руки. Які обхватили всю мов давню знайому, сильно стиснули й миттю зупинили переляк. Спихвалася й запручалась. Зніжувалася-зашарілася.

- Пустіть! Пустіть!

Руки розімкнулися. Чоловік рибалив коло грядки зеленого очерету. Мабуть сам не чекав на таку пригоду. Здається, теж трохи знітився.

- Вуж там! Побачила - ледь серце з грудей не вискочило. Вибачте! Налетіла на вас зі страху.

- Ви так кричали, що я теж злякався. Думав: тоне хтось. Навіть не встиг розгледітися, як ви на мене налетіли.

- Ще раз вибачте! Якось само так вийшло.

- Нічо-нічо... Не треба вибачень... Ніякої шкоди не зазнав... Більше того - таку гарну дівчину вдалося спіймати, в руках потримати. Мені на рибалці ще так ніколи не везло. Різну рибу ловив, але так-у-у!

Від цього жарту обоє почали реготіти. Довго не могли втихомиритися. Між нападами залитого сміху згадували, як все відбулося.

- А я лечу прямо в озеро, нічого не бачу й не чую. Аби подальше від того місця, де злякалась. І тут немов стіна. Ні-ні - не стіна, а щось велике й тепле мене ловить і неначе од землі відриває. Досі не можу в себе прийти.

- Я ж: сиджу на березі куняючи, одним оком на вудку поглядаю, коли, як верескне, як набіжить, як наскочить, думав у воду звалюся. На повну очі відкрив - а тут - ви. Немов з хмари. Й така!..

- Яка така?

- Ну, така, яку приємно було в руках потримати-зловити. Дуже приємно! І ще б раз не відмовився.

- Ні, хватить... Не збираюся далі нікуди бігти.

- От і добре! Посидьте біля мене. Розкажіть щось. Хочеться побути у вашій компанії. Якщо не спішите, якщо вас ніхто не чекає.

- Із задоволенням посиджу. Особливо, коли светра свого дасте підстелити, аби сидіти було зручніше. Ви собі вудьте, а я буду дивитися.

- Забули сказати про те, чи...

- Чи ніхто не жде?... Ніхто-ніхто... Не переймайтеся. І спішити не збираюся. Десь там подружка є, але їй і без мене добре. Сусіди на шашлик запросили. Думаю, їй з ними хороше.

Просиділи на березу аж до самого вечора. З бази відпочинку долинали крики, співи, голосна музика. Потім спокусливо-приємно повіяло димком, запахом смаженого м'яса. Згодом вчулося, що там почалися танці. Запальні мелодії відбивалися од розлогих верб і шугали далеко над водою. На озері інколи показувалися човни з дітьми, з парами в обіймах.

Якось це не обходило, не зачіпало. Зовсім не хотілося до гурту. Навіть до їжі не тягло, хоч запахи настійливо лоскотали в носі.

Розмова була ні про що. І про все... Розпитували, цікавилися, знайомили зі своїм, старалися стільки всього сказати, немов боялися щось важливе пропустити. Таке буває тільки тоді, коли співрозмовники відчують схожість душ. Коли хочеться словами вжитися-вплестися в долю іншого. Зайняти місце в його чи її біографії, аби вже ніколи не можна було звідти випасти.

Таке непомітно зближало. З кожним словом.

Спати не хотілося. Ходили під високою зоряною безоднею, чарувались літньою ніччю, слухали цвіркунів, чули, як зрідка б'ється-сплескує велика риба в озері. І розповідали, розповідали, розповідали...

Їй захотілося походити босоніж - втомилися ноги. Роса виявилась холодною і шкіра скоро відгукнулася дрижаками. Він запропонував скупнутися, аби вернути ногам тепло.

- Та, ну! Ще холодніше буде. Не хочеться у воду лізти.

- Повірте: вода тепла. Значно тепліша ніж роса. Довіртеся.

Легко повірилась. На контрасті - після холодної роси вода дійсно була теплою. Вийшло - маленьке блаженство.

Вирішили кілька разів повторити. Вискакували на берег, бігли студеною травою, а потім знову у воду - наче у ванну.

Літні ночі короткі. Посіріло... На якусь мить притихло, а там і жбурнуло першим щебетом, першим сонцем.

Йому потрібно було терміново їхати у справах. Вона ж не спішила - залишалася на базі. Домовились зустрітися через два дні, як тільки він залагодить ті свої справи. Визначили місце у знайомому обом скверіку. Обмінялися телефонами. Знову довго сміялися, оскільки аж тепер дізналися - кого і як зовуть. Раніше цим не переймалися. Добре було й без такого. На прощання обнялися. Довгу хвилю стояли в обіймах і

відчували, як поріднилися за ніч. Так обіймами й закінчили, навіть не цілувалися. Думали, що все попереду і до всього прийде час. Мовби розтягували майбутнє задоволення. А може ще тому, бо він старався виглядати надзвичайно чуйним, боявся своїм прискоренням перервати невидиму ниточку сплетеного ними інтимного мережива.

Рая повернулася замріяна. Весь час легко всміхалася і неначе з кимось говорила, продовжувала говорити. Подруга відразу помітила цей настрій. Такого од жінки не скриєш.

- Ого, Райка! Здається вночі ти щось чудесненьке впіймала. Аж світишся!

Немовби гарний приз виграла!

- Шо той приз?.. Здається - більше... Краще... Але нічого не скажу - боюсь наврочити себе. Може - якось згодом.

До призначеного дня побачення Рая не могла дотерпіти-дочекатися. Руки трусилися, не мала сили на чомусь зосередитися. Ходила, немов сомнамбула. На роботі жодної цифри не вдавалося до купи звести.

Приготувала все: одяг, зачіску, парфуми, думки, питання... Коли жаданий день настав, прочитала в гороскопі: " Сьогодні "рибам" краще не призначати важливі зустрічі, вони можуть принести невдачу. Доцільно відкласти наавтра".

Довго вагалася - що робити. Піти чи не піти... Ризикнути - чи не ризикнути... Довіритися гороскопу, як завше, чи плюнути на все...

Сто разів зривалася йти, а потім відкладала. Замордувала себе сумнівами. Хотілося зірватися й бігти, однак боялася сама собі нашкодити. Вбити те, таке гарне, таке приємне, яке пережила літньої ночі.

Нарешті вирішила: не може вона ризикувати, поставити під загрозу такі чудесні стосунки. Один день нічого не вирішить. Подзвонила, аби відкласти зустріч. Проте телефон чомусь не відповідав. Подумала: може й на добре, може й у нього щось не складається.

Наступного дня пробувала телефонувати ще, і ще, і ще... Набирала ледь не кожної хвилини. Не випускала телефон з рук. Пройнялася тривогою-переживаннями, корила себе за вчорашнє. Мучилась сумлінням. І боялася - так боялася втратити знайдене, що аж млосно ставало.

Ходила на призначене місце зустрічі. Надіялась: може і він так зробить. Чекала. Кидалась очима на кожний рух, на кожного перехожого.

Марно...

Рая не знала, що він загубив телефон.

Тонка ниточка сплетеного ними мережива порвалася...

Рая її розірвала...